

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 15.867 van 15 september 2008
in de zaak XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 5 maart 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. FIERENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op zesjarige leeftijd door een oom meegenomen te zijn naar België. Op tienjarige leeftijd verlaat zijn oom het land en is hij volledig op zichzelf aangewezen. Verzoeker verklaart op 11 mei 2007 een aanvraag te hebben ingediend om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.2. Op 5 maart 2008 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten en deze beslissing wordt hem dezelfde dag betekend. Het betreft de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft langer in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig nationaal identiteitsstuk/ een paspoort voorzien van een geldig visum.”

2. Over de rechtspleging

Verwerende partij heeft nagelaten om tijdig een administratief dossier in te dienen. Ingevolge artikel 39/59, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) worden bijgevolg de door verzoeker vermelde feiten als bewezen geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering

3.1. Verwerende partij werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring en de vordering tot schorsing van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

Er dient te worden opgemerkt dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker beïnvloedt en dat de verwerende partij met haar betoog verzuimt aan te tonen op welke grond zij in dit geval verplicht zou zijn om na een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

3.2. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig is om de opgeworpen exceptie te onderzoeken. De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker aan dat het bevel werd gegeven “in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken”, dat de raadsman van verzoeker een kopie van “die beslissing” heeft opgevraagd en dat zijn raadsman enkel een kopie van het bevel heeft ontvangen, dat er bijgevolg geen beslissing is genomen en dat het bevel is genomen in uitvoering van een onbestaande beslissing.

Vervolgens stelt verzoeker dat de gemachtigde de motiveringsplicht schendt door een bevel te geven zonder een beslissing te hebben genomen over zijn regularisatieaanvraag. Verzoeker verwijst naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingen-wet. Verweerder antwoordt niet op de door hem aangehaalde buitengewone omstandigheden in zijn regularisatieaanvraag.

Daarnaast wordt het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden omdat verzoeker wordt bevolen het grondgebied te verlaten zonder dat zijn zaak grondig is onderzocht. Ook het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden aangezien er op geen enkele manier wordt

geantwoord op de buitengewone omstandigheden die verzoeker aanhaalde in zijn aanvraag tot regularisatie.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemde-lingenbetwistingen waaruit blijkt dat een vreemdeling niet mag worden bevolen het land te verlaten zolang er geen beslissing is geweest omtrent zijn aanvraag tot regularisatie.

Ter adstructie van het middel zet verzoeker het volgende uiteen in zijn verzoekschrift:

« 5. Dat bevel werd gegeven "in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken" (lees: de Dienst Vreemdelingenzaken).

Ondanks twee faxen, gedateerd van 17 en 18 maart 2008, waarin aan de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd een kopie op te sturen van die beslissing, stuurde de Dienst enkel een kopie van het bevel om her grondgebied te verlaten (stukken 3 en 4).

Men kan dus enkel vaststellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen beslissing heeft genomen.

Daar het bevel genomen is in uitvoering van een onbestaande beslissing, moet het nietig verklaard worden.

6. Indien de Raad, per impossibile, zou oordelen dat zulke praktijken legaal zijn, dient te worden vastgesteld dat het bevel op andere gronden ook nietig moet worden verklaard of ten minste moet worden geschorst.

7. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt immers dat "de bestuurshandelingen [...]moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

Artikel 3 van diezelfde wet voorziet dat "de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet uiteindelijk bepaalt dat "de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed".

Door verzoeker te bevelen het grondgebied te verlaten, zonder een beslissing te hebben genomen over zijn regularisatieaanvraag, verzaakt de Dienst Vreemdelingenzaken aan die motiveringsplicht.

Ze antwoordt immers niet op de buitengewone omstandigheden - dat hij hier op tienjarige leeftijd als wees werd achtergelaten, dat België het land is waarmee hij veruit de nauwste banden heeft, dat hij in België het langst geleefd heeft, enz. - die verzoeker aanhaalt in zijn aanvraag tot regularisatie.

Een inbreuk op de formele motiveringsplicht heeft geen gevolgen indien de betrokkene niet in zijn belangen wordt geschaad.

In dit geval krijgt verzoeker echter de kans niet beroep aan te tekenen tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 63 van de Vreemdelingenwet en wordt hij dus wel degelijk in zijn belangen geschaad.

8. Door geen beslissing te nemen in het regularisatiedossier van verzoeker en hem te bevelen het land te verlaten, worden bovendien de principes van behoorlijk bestuur geschonden, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de Dienst Vreemdelingenzaken ertoe nauwgezet de belangen ter zake af te wegen en een beslissing te nemen na de zaak grondig te hebben onderzocht, zonder beleidsnormen blindelings toe te passen(.).

In casu werd dit beginsel niet gerespecteerd. Verzoeker werd immers bevolen het grondgebied te verlaten, kennelijk zonder dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zaak grondig onderzocht had.

Beleidsnormen werden hier blijkbaar blindelings toegepast. Verzoeker werd opgepakt, had geen geldige papieren en werd onmiddellijk bevolen het land te verlaten, terwijl het onderzoek over zijn regularisatieaanvraag nog gaande is.

Het redelijkheidsbeginsel verplicht er de Dienst Vreemdelingenzaken toe, bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid, haar beslissingen te laten berusten op motieven "die in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden"(.).

In casu werd ook dit beginsel niet in acht genomen. Zoals hierboven reeds aangevoerd werd, is de motivatie van het bevel uiterst gebrekkig. Er wordt op geen enkele manier geantwoord op de buitengewone omstandigheden die verzoeker aanhaalde in zijn aanvraag tot regularisatie. Aldus zijn de motieven niet aanwezig, zijn ze zeker niet pertinent en verantwoorden ze op geen enkele wijze de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

9. De rechtspraak laat er geen twijfel over bestaan dat een vreemdeling niet mag bevolen worden het land te verlaten zolang er geen beslissing is geweest omtrent zijn aanvraag tot regularisatie.

Zo besliste de Raad van State bijvoorbeeld:

"Vooraleer een verwijderingsmaatregel te treffen, dient eerst een beslissing te worden genomen inzake de aanvraag tot machtiging tot verblijf. In toepassing van artikel 94 van het procedurereglement wordt het bevel meteen vernietigd. »(.)

In een recent arrest heeft de Raad van State haar rechtspraak opnieuw bevestigd:

"Volgens vaststaande rechtspraak kan geen BGV [bevel om het grondgebied te verlaten] worden afgeleverd zolang er nog een aanvraag tot regularisatie in onderzoek is. »(.)

10. In een nog recentere uitspraak heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overigens in een zeer gelijkaardige zaak besloten een bevel om het grondgebied te verlaten te schorsen (.)

In een notendop, stelt de Raad dat een vreemdeling niet mag bevolen worden het grondgebied te verlaten zolang er geen definitieve uitspraak is geweest in de procedure die hij had ingesteld om hier een verblijfsrecht te verkrijgen. De Raad meent immers dat in het tegengestelde geval de principes van behoorlijk bestuur alsmede de motiveringsplicht worden geschonden.

11. Het middel is dan ook gegrond met betrekking tot de nietigverklaring.

12. Het middel is dan ook een ernstig middel met betrekking tot de schorsing. »

4.2. Vooreerst wordt opgemerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten een beslissing is die op 5 maart 2008 is genomen door de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken en die overeenkomstig de bijlage 13 aan verzoeker is ter kennis gebracht op dezelfde dag via de gemeente Antwerpen. Aan de raadsman van verzoeker, die een kopie opvroeg van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten werd bijgevolg terecht de bijlage 13 doorgefaxt. Overeenkomstig het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 wordt aan de hand van de bijlage 13 de beslissing van de minister of zijn gemachtigde waarbij bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, aan de vreemdeling ter kennis gebracht.

4.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St., nrs. 164.171, 27 oktober 2006 en 172.821, 27 juni 2007).

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig nationaal identiteitsstuk of een paspoort voorzien van een geldig visum.

In de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met voornoemde wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, aangezien zij aldus de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen en dat die motivering draagkrachtig en bijgevolg afdoende en deugdelijk is.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker niet betwist dat hij niet in het bezit is van een geldig nationaal identiteitsstuk of paspoort voorzien van een geldig visum.

In zoverre verzoeker de mening is toegedaan dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu hij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft ingediend en betreffende aanvraag nog steeds hangende is, dient te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel niet opschort (cfr. R.v.St. nrs. 86.715, 6 april 2000; 109.500, 22 juli 2002; 127.903, 6 februari 2004; 132.035, 3 juni 2004; 132.036, 3 juni 2004; 138.946, 7 januari 2005 en 164.950, 20 november 2006), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (R.v.St., nr. 132.036, 3 juni 2004). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemde-lingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (R.v.St., nr. 166.626, 12 januari 2007).

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (R.v.St., nrs. 109.500, 22 juli 2002; 132.035, 3 juni 2004 en 132.036, 3 juni 2004).

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waaruit blijkt dat aan betrokkenen niet mag worden bevolen het land te verlaten zolang er geen beslissing is geweest omtrent hun aanvraag tot regularisatie. De situatie van betrokkenen in de door verzoeker aangehaalde arresten is echter niet volledig vergelijkbaar met de situatie van verzoeker aangezien betrokkenen in de arresten in de periode voor of tijdens de indiening van hun aanvraag om machtiging tot verblijf een legale of minstens een tijdelijke legale verblijfssituatie hebben gehad. Verzoeker toont niet aan dat hij

vóór of tijdens de indiening van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, verblijfsrecht had in België.

Waar verzoeker opwerpt dat hij geen enkel antwoord heeft ontvangen op de door hem aangehaalde buitengewone omstandigheden in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf waarvan het onderzoek nog hangende is en dat door op deze manier te handelen verwerende partij de motiveringsplicht schendt, dient te worden vastgesteld dat, rekening houdende met voorgaande vaststellingen, het niet valt in te zien waarom de verwerende partij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken bij de beoordeling van het thans bestreden bevel, nu de motieven van het bevel, met name: *“artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft langer in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig nationaal identiteitsstuk/ een paspoort voorzien van een geldig visum.”*, zelfs niet worden betwist door de verzoeker.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker met zijn betoog een schending van de door hem aangehaalde wetsbepalingen en beginselen, met name het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, geenszins aannemelijk maakt.

Het enige middel is ongegrond.

3.3. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPS.

